

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1891.

40de Aargang.

Joseph Smith en sand Profet.

Foredrag af Eldste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake City
den 16de Januar 1891.

(Fortsat fra Side 263.)

Tegn skal følge de Troende.

I December 1830, nogle Maaneders efter Kirkens Organisation i Fayette, New York, med seks Medlemmer, blev en Abenbaring given, der blandt Andet indeholdt følgende Loft:

„Tegn giver Dig den Befaling, at Du skal dobe med Vand, og de skulle annamme den Helligaand ved Haands-paaleggelse, ligesom Apostlene for-dum . . . thi jeg er Gud, og min Arm er ikke forkortet; og jeg vil vise dem Mirakler, Tegn og Under, der tror paa mit Navn. Og de, der troende vil bede i mit Navn, skulle uddrive Djævle, helbrede de Syge, give de Blinde deres Syn, de Døve deres Hørelse, de Stumme skulle tale og de Lamme gaa. Og Tiden kommer hasteligen, da store Ting skulle vises Menneskenes Børn.“ (Pagtens Bog, Side 63 og 64.)

Atter, i September 1832, i en Abenbaring fra Jesus Kristus til Joseph

Smith „og seks Eldster, da de for-enede deres Hjærter og oploftede deres Rost til det Hoje,” blev følgende her-lige Loftter givne:

„Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder: thi I ere mine Apostle, ja Guds Upperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, der-for siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver dobt i Vand til Syndernes Forladelse, skulle annamme den Helligaand — og disse Tegn skal følge dem, der tro: I mit Navn skulle de gjøre mange under-fulde Gjerninger; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Øjne og bringe de Døve til at høre; og den Stummes Tunge skal tale. Og dersom Nogen giver dem Gift, skal den ikke stade dem, og en Slanges Gift skal ikke have

Magt til at stade dem." (Pagtens Bog, Side 26 og 27.)

Dersom Joseph Smith havde været en Bedrager og hans Abenboringer selvfølgelig falske, vilde han ikke have vovet at give saadanne Øster, som de der nævnes i det Foregaaende. Intet vilde have været mere skadeligt for Udsætelsen af hans Planer end at love Folk Gaver, som ikke vare i hans Magt at meddele. Dersom han ikke havde været en Guds Ejener, vilde han selvfølgelig have undgaet at nævne Gud i Forbindelse med nogen af sine Planer paa en saadan Maade. Kunde han forvente at Gud vilde anerkjende hans Foretagender ved at udghe sine Gaver og Belsignelser over Folk, som var ledt i Bilsfarelser af en ugudelig Bedrager? Viselig ikke. Dersom Joseph Smith ikke var kalbet af Gud, vilde han visstnok have fundet det til sin Fordel at gjentage den ældgamle, forslidte jesteriske Sang fra de mørke Tidsalderes: Disse Ting (Evangeliets Gaver og Belsignelser, der skal følge de Troende) er ophorte, fordi de ikke længere er nødvendige. Det er et velbekjendt Faktum, at de Tegn, som Frelseren lovede og som nævnes i St. Markus' 16de Kapitel, 17de og 18de Vers, i Virkeligheden fulgte de Troende. Apostlenes Gjerninger er fuld af Eksempler herpaa. Det er ligeledes et bekjendt Faktum, at da Kristendommen under Konstantin den Store og senere blev sammenblandet med Hedenkabet, samt blev gjort til Statsreligion i det romerske Kejserrømme, og Folket blev ved Sværdets Eg twunget til at antage samme, at disse Tegn ikke fulgte den falske Kirkes Medlemmer. Men da den falske Kristenheads Præsteskab fandt det nødvendigt at give Folket Grunde hvorfor Kirkens Medlemmer ikke nød disse Gaver og Belsignelser, tog de sin Til-

flugt til en listig Løgn, idet de, for at berolige Folket, fortalte dem, at disse Tegn ikke længere vare nødvendige. Den virkelige Grund var den, at den frafaldne Kirke havde overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet, og at Kristus ikke anerkjendte denne nye Form af saakaldt Kristenhed som sine Frelsens Principer, ej heller dens Kirkeorganisation som Noget, der havde det mindste tilfælles med den Kirke, han og hans Apostle havde oprettet. Høglig tilbageholdt han sine Gaver, Tegn og Belsignelser fra dens Medlemmer, og i flere hundrede Aar kjendte man Intet til disse Ting — de kirkelige Gaver.

En Anekdote, Joni jeg hørte fortalt for flere Aar siden, vil måske temmelig tydelig forklare Forskjellen mellem Kristi sande Kirke og den falnede Kristenhed. En fremragende Kardinal i den romersk-katholske Kirke siges ved en vis Lejlighed, da han besøgte Paven i Rom, at have gaaet ind i Skatkammeret i Vatikanet, hvor Guld og kostbare Klenodier af mange forskellige Slags fandtes opbevarede i stor Overslodighed; og medens han tilligemed Paven stod og betragede de kostbare Skatte, bemærkede Sidstnævnte: „Vi kunne ikke sandfærdigt sige nu, saaledes som Petrus og Johannes sagde i Fordums Dage, at vi have ikke Solv eller Guld.“ „Nej, det er sandt,“ svarede Kardinalen, „og der er noget Undet, som vi heller ikke kunne sige, nemlig, vi kunne ikke bøde de Halte i Jesu Kristi Navn at staa op og gaa.“

Vi erindrer Alle den smukke Historie, som findes nedskrevet i det tredje Kapitel af Apostlenes Gjerninger, hvor der fortælles om en vis Mand, der havde været halt fra Moders Liv af, og som daglig blev baaren frem og sat ved

Templets Dør i Jerusalem for at bede om Almisje af dem, som gif ind i Templet; og hvorledes han, da han saa Petrus og Johannes i Fjerd med at gaa ind, ogsaa bad dem om Almisje. Petrus, der tilligemed Johannes saa stift paa Krobslingen, blev pludselig paavirket af Guds Kraft, under hvilken han tiltalte den Halte i bestemte Ord saaledes: „Solv og Guld har jeg ikke; men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu Kristus af Nazarets Navn staa op og gaa.“ Han greb derpaa den Halte ved den højre Haand og rejste ham op. Og straks blev hans Fodder og Ankler stærke, og han sprang op, gif omkring, fulgte dem ind i Templet, og lovede Gud.

Forskjellen er denne: Apostlene og den sande Kirkes Grundlæggere havde ikke Solv eller Guld, thi de vare udsendte for at prædike Evangeliet uden Pung eller Tæste; men de besad Guds Kraft i den Grad, at de Syge, de Halte, de Blinde osv. blev helbredede under deres Administration. Den katolske Kirke er rig og har Solv og Guld i Overslodighed, men besidder ikke Guds Kraft. Joseph Smith var ogsaa fattig, for saa vidt denne Verdens Gods betreffer, men han var mægtig i sit Præstedømmes Kaldelse og i Guds Kraft, og Hundreder blev helbredede under hans Administration. Hvad kan der altsaa, i Betragtningen heraf, siges angaaende de Øster, som er givne i de Abenbaringer, fra hvilke jeg har citeret. Forklaringen er let og kan gives i Korthed. De ere bogstaveligen opfylde. Der findes Tusinder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som kunne bevidne, ja og som stedse bærer Vidnesbyrd om, at Himmelens Gaver og Velsignelser folger de Troende, der have annammet Evangeliet, saaledes som det er blevet gjengivet

ved Joseph Smith. Ikke alene i de Forenede Stater, men i Europa, paa Øerne i Havet, og i alle Dele af Verden, hvor Evangeliet er blevet prædiket af vore Eldster, ere de Syge blevne helbredede under deres Administration; de Halte have erholdt Styrke i deres Lemmer; de Blinde have faaet deres Syn og de Dove deres Horelse, onde Aander ere blevne udfastede, og Profetiens, Tungemaals- og Udlæggelses-gaven har været udgået over de Hellige. I Korthed, alle de Gaver og Velsignelser, som de Hellige i fordums Dage nod, have været nydte og nydes fremdeles af de Sidste-Dages Hellige. Vore Boger, Skrifter, Blade og Tids-skrifter ere fulde af Eksempler af denne Slags, og hvis man vilde giøre Forsøg paa at samle og publicere de Beretninger og Vidnesbyrd, som have været givne og fremdeles kunne gives til Stadfæstelse af vor Paastand, vilde der maaske kunne faaas Læjestof nok til at hylde en Bog, større end haade Bibelen og Mormons Bog tilsammen. Over for en saadan Mængde Beviser og Vidnesbyrd, hvad mere behove vi til at stadfæste Sandheden af den Kjendsgjerning, at Joseph Smith var en sand Profet?

Slutning.

Tiden vil ikke tillade mig at fremføre flere Beviser, uagtet jeg kun har nævnt nogle faa af de mange, som kunde fremhæves. Men i Betragtning af, hvad der allerede er fremført, paa staar jeg paa det Bestemteste, at Ingen har ret til at kalde Joseph Smith en falsk Profet. Ifølge Profeten Moses' Nøgle eller Profesten maa han ubevinget være en sand Profet, efter som de Ord, han talte i Herrens Navn, har gaaet i Opfyldelse. Selv hans bitreste Fjender have ikke i et eneste

Tilsælde formaaet at bevise, at hans profetiske Udtalelser vare falske. Betragt i Forbindelse hermed Josephs eksemplariske Liv, hans næsten mageløse Udholdenhed og Modkærhed i at bære Vidnesbyrd om det, Herrenaabenhædene ham, og dette under de mest frugtelige Forfolgelser, Lidelses, Fængsling og sluttelig Marthrdoden i Carthage Fængsel paa Grund af det Vidnesbyrd, han har, og de Principer, han bestræbte sig for at udbrede; og jeg vil spørge: Hvor mange flere Beviser mon Menneskeslægten vil forlange til at stædfeste den Kjendsgjerning, at Joseph Smith var en levende Guds Profet? Dersom nogensinde — i hvilken som helst Tidsalder eller Uddeling — nogen Profets guddommelige Kaldelse er blevet bevist, saa gør jeg Fordring paa, at Joseph Smiths profetiske Kaldelse har været stædfæstet over al Tid.

Beviserne herfor er saa talrige, tydelige og bestemte, at de burde overbevise enhver oprigtig Sjæl.

Til Slutning vil jeg bære mit eget Vidnesbyrd, hvilket er dette: jeg ved formedelst den Almægtiges Inspiration — ved den Helligaands Kraft — at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at den Lære, som han forkyndte, er ligeledes sand; thi idet jeg ønskede at kjende „Faderens Vilje,” søgte jeg Herren for at vide, om Lærdommen var „af Gud,” eller Joseph Smith talte af sig selv; og Resultatet blev, at Herren gav mig det Vidnesbyrd, som jeg bærer her i Aften og som jeg har baaret til Tusinder baade i Amerika og Europa. Min inderlige Bon til Gud er, at han vil skjænke enhver oprigtig Sjæl, der attrækker Frelse og Ophojelse i Guds Rige, det samme Vidnesbyrd, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Eldste John Nicholson, holdt i Tabernaklet i Salisstaden den 26de April 1891.

Jeg har uventet blevet kaldet paa til at tale til denne Forsamling, som er her for at dyrke Gud, og beder Eder at skjænke mig Eders Opmærksomhed og Forbønner, saa at jeg maa rettelig opfylde denne Pligt, som paahvisler mig. Jeg er i dette Øjeblik ude af Stand til at sige, hvad Emne jeg kommer til at tale over eller hvilket som maatte være mest nødvendigt at omhandle. Men Guds Sons Evangelium og vor himmelske Faders Henfugter er saa omfattende, at en Eldste ikke behøver at mangle Emner til at tale over.

Bed denne Forsamlings Åbningsbon lagde jeg særliges Mærke til en

Sætning, som muligvis kunne 'udgjøre et passende Emne. Jeg hentyder til vores Forbønner for Foderne, at Herrrens Besignalser maa blive dem tildelte. Dette Folk — Foderne — tiltrækker sig for Nærvarende megen Opmærksomhed blandt Jordens Nationer. Deres Fædre vare højest begunstigede i forrige Tidsalder, men de have i mange Aarhundreder været i Mørke, hvilket er en Opfyldest af inspirerede Mænds Forudsigelser. Fra den Tid, da de foraarsagede Kristi Korsfæstelse, have de været til Haan og Spot, saa at sige blandt alle Nationer, hvor de have op holdt sig. Dog findes der Profetier

om, at en *Tid* skulle oprinde naar den mørke *Sky*, som nu hænger over dem, skal forsvinde — en *Tid* da de atter skulle nyde vor himmelske Faders Behag.

Det vilde maaſſe være passende at fremholde nogle af de Sidste-Dages Helliges Anſtuer om Jorden, thi vi have større Interesse i dette Folks Fremtids Skjøbne end noget andet Samfund paa Jorden, saavidt mig bekjendt.

Jeg vil læse en Del af en Abenbaring given ved Profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 7de Marts 1831, hvori Kristus gjentager en Del af hvad han omtalte til sine Disciple paa Oljebjerget angaaende sin anden Tilmelße og Verdens Ende:

„Og jeg vil vise det tydeligt, som jeg viste mine Disciple det, da jeg stod for dem i Kjødet og talede til dem, sigende: Da *I* have adspurgt mig angaaende Tegnene til min Tilmelße paa den Dag, da jeg skal komme i Herlighed i Himmelens Sker at opfylde de Forjættelser, som jeg har givet Eders Fædre, og fordi *I* betragtede Eders Sjæles lange Fraværelse fra Eders Legemer som et Fængeskab, vil jeg vise Eder, hvorledes Forløsningens Dag skal komme, og det adspredte Israels Tilbagegang. Og nu, se dette Tempel, der er i Jerusalem, som *I* kalde Guds Hus, og Eders Fjender sige, at dette Hus skal aldrig falde. Men sandelig siger jeg Eder, at Ødeleggelsen skal komme over denne Slægt, som en Thy om Natten, og dette Folk skal vorde ødelagt og adspredt blandt alle Nationer . . . Og dette har jeg sagt Eder angaaende Jerusalem, og naar den Dag kommer, skal en Levning blive adspredt blandt alle Nationer, og forblive indtil Hedningernes Tider fuldkommes; men da skulle de atter blive

samlede. Og paa hin Dag skal der høres om Krige, og Rygter om Krige, og hele Jorden skal være i Bevægelse, og Menneskenes Hjarter skulle forsmægte, og de skulle sige, at Kristus töver med at komme indtil Verdens Ende. Og Menneskenes Hjærlighed skal blive kold, og Uretsfærdighed skal være mangfoldig. Og naar Hedningernes *Tid* er kommen, skal der bryde et Lys frem blandt dem, som sidde i Mørket, og det skal være mit Evangeliets Fylde, men de annamme det ikke; thi de mørke ikke Lyset og de vende deres Hjarter bort fra mig, formedest Menneskenes Bud; og i den Slægt skal Hedningernes Tider fuldkommes . . . Og Levningen skal samles til dette Sted, og da skulle de forvente mig, og se jeg kommer. Og de skulle se mig i Himmelens Sker, iført Kraft og megen Herlighed, med alle de hellige Engle, og den, der ikke venter med Alarvaagenhed, skal afhugges.“

Den eneste Forstjel paa denne Abenbaring og Evangelisten Mathæus' Beskrivelse er, at den forstnævnte er mere letfattelig. Saaledes finde vi, at Jerusalems Ødeleggelse først fremholdes; dernæst Jødernes Adspredelse, og siden de store Begivenheder, hvilke vi forvente ville finde Sted i vor *Tid*. Disse Tildragelser, som vi ere underrettede om, skulle udgjøre Forberedelserne til Herlighedens Konges Ankøft.

Der figes i Math. 24de Kap., at et af Tegnene paa Kristi anden Tilmelße skulle være, at „Rigets Evangelium skulle prædikes i den ganſte Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ I Abenbaringen til Profeten Joseph gives samme Forudsigelse, kun fremstillet i andre Ord: „Og naar Hedningernes *Tid* er kommen, skal der bryde et Lys frem blandt dem, som sidde i Mørket,

og det skal være mit Evangeliets Fylde, men de annamme det ikke; thi de mørke ikke Lyset." Dette var et af Kjendetegnene. Det sande Evangelium skulle forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk, førend Verdens Ende.

Jeg ønsker nu at henlede Eders Opmærksomhed til det sande Evangelium, samt Nødvendigheden af dets Gjengivelse, for at Kristi Forudsigelse maatte tilslulde blive opfyldt.

Skriften siger, at de „Sidste skulle blive de Første og de Første de Sidste.“ Naar Frelseren var her paa Jordens blev Evangeliet prædigt til de „fortalte Jaar af Israels Hus,“ og ved Begyndelsen af sin Mission paalagde han sine Disciple ikke at gaa til Hedningerne, men til det udvalgte Folk. Dette blev dog forandret senere, og Cornelius var den første Hedning, som annammede Evangeliet. Efter dette skulle Budskabet forkyndes til den ganske Verden. I denne Tid er i Virkeligheden de „Sidste“ blevne de „Første,“ thi Evangeliets Lys har sendt sine Straaler til Hedningerne, og senere vil det blive bragt til Israels Hus. Som en Følge heraf ere de Sidste-Dages Hellige samlede her fra Jordens forskjellige Nationer, og vi paastaa, at det er en Pligt, som paahviler os, at forkynde Evangeliet til alle Folk, saa at Herrens Hensigter maa fuldkommes.

Det Evangelium, som Kristus om-taler, nemlig „Rigets Evangelium,“ indbyder, at vi skulle tro paa Kristus, som Verdens Forloser, samt at vi skulle „afslægge det gamle Menneske“ ved at omvende os fra alle vore Synder og fra alle falske Traditioner. Dernæst skulle vi blive døbte i Vand til vore Synders Forladelse. Denne Handling maa ubetinget udføres af en Mand, som har Fuldmagt til at handle i

Kristi Navn, ellers er den af ingen Nutte. Kristus maa være repræsenteret ved en af sine bemyndigede Tjenere, ellers vil denne Handling ikke blive anerkendt. Jesus sagde: „Hvo som Eder hører, hører mig, og hvo som Eder foragter, foragter mig; men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte.“ Dette beviser, at Herren anerkender sine Tjenere, der udfører hans Vilje efter at de ere udsendte som hans Repræsentanter. Derfor bliver Menneskenes Synder forladte, naar de blive døbte af en besuldmægtiget Herrrens Tjenere. Ved Tro, Omvendelse og Daab blive de beredte til at modtage den Helligaands Gave, uden hvilken Medlemmerne vilde være uden det sande aandelige Liv; de vilde have „Gudfrugtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.“ Sandhedens Land erholdes ved Hænders Paaleggelse af Herrens bemyndigede Tjenere, som kunne sige: „Modtag den Helligaand.“ Denne Land forener Kirken til Et, ligesom Faderen og Sonnen ere Et — ikke én i Person, men i Følelse og Handling.

I Apostlenes Dage havde Kirken et selvstændigt Karaktertræk forårsaget ved den Helligaand. Medlemmerne vare ikke i Tvivl om hvilken Vej de skulle vandre. De viste, at dens Lærdomme vare af guddommelig Oprindelse. De viste for sig selv at de havde bygget paa Klippen. De kunde med fuld Overbevisning sige: „Jeg veed at min Forloser lever.“ Derfor kunde de udholde Alt, til og med Døden i dens mest grusomme Skiftelser.

Der foregik Intet i den apostoliske Uddeling, som var særegent for Kirken den Gang; thi Alt gjentages i de Sidste-Dages Helliges Historie. Grund-sætningerne ere de samme, og alle Kjendetegn ere de samme. Mange

Indvendinger gjøres mod de Hellige paa Grund af deres Enighed, hvilken betragtes som stadelig. Vore Modstandere sige: Kunde vi blot indføre Strid og Uenighed blandt Eder, vilde vi gjerne række Eder Haanden, thi da vilde vi være i samme Stilling som de ere. Men de Hellige førstaa Nodvendigheden af at være enige i den Stilling, som de indtage. Hvor findes den Sidste-Dages Hellig her i Zion eller blandt Jordens Nationer, som ikke kan sige: „Jeg veed at dette Værk er oprettet af Gud.“ Saaledes finde vi den samme Overbevisning, som fandtes blandt de Hellige i Fortiden, at karaktisere de Hellige nu, og vi ere tillige velsignede med alle de aandelige Gaver. Disse kunde muligvis til en vis Grad holdes tilbage formedelst Forsommelse af vore Pligter, men ikke destomindre findes de blandt dette Folk. Det vilde være fornuftstridig at sige, at vi har Vandens, men ikke Vandens Gaver.

Disse ere de fornemste Principer i „Rigets Evangelium,“ og Kilden til det Lys, som skal frembrænde i de sidste Dage, først blandt Hedningerne og siden blandt Jøderne. Dette er det „Evangelium, som skal prædikes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk“ for Menneskens Sons Tilkomst.

Nogle af de Begivenheder, som skal finde Sted, før Kristi anden og hellige Tilkommelse, omtales tydeligt i de hellige Skrifter. Jøderne, eller Levningen af Israels Hus, skal samles, og medens de ere i Fare for at blive overvundne af deres Fjender skal Kristus komme, med sine hellige Engle, for at befrie sit Folk. Profeterne angaaende Jøderne ville alle blive opfyldte. Saaledes kunne vi nu erfare, at de have begyndt at samles til deres Fædres

Land. Herren vil paa sin egen forunderlige Maade foraarshage, at Jødefolket vil forlade de forskellige Nationer, og naar vi læse Efterretningerne om den Fremgangsmaade, som den russiske Regjering har udvist mod dette for Nærvarende befolkelsesværdige Folk, kunne vi se, at Historien fra de mørke Aarhundreder gjetnages. Jøderne undertrykkes og mishandles paa alle mulige Maader, indtil de, tilsyneladende, maa enten flygte eller blive udryddede. De have mange Menneskers Sympathi, og Ansogninger ere blevne sendte fra England til den russiske Kejser med Begjæring om en mildere Fremgangsmaade, dog uden andet Resultat end at Kejseren er bleven mere bestemt i sine Beslutninger. Vi maa i alt dette anerkjende Herrens Haand.

Amerikanerne sendte for en Tid siden en Ansogning til Præsident Garrison, hvori der foresloges at Foranstaltung bliver gjort til at afholde en international Kongres af alle Stormagterne, for om muligt at tilvejebringe Palestinas Gjengivelse til Jøderne. Dette synes at være den eneste Oplosning paa Spørgsmaalet, thi hvilket andet Sted kunne vel de forfulgte Jøder finde et Tilflugtssted? Arbejderne i de fleste Lande erklærer sig imod Jødernes Optagelse, fordi de frygte for, at det vilde lede til Vonsnedssættelse.

Joseph Smith sagde, at Profeterne om Jødernes Indsamling vilde blive opfyldte i denne Tid. Herren har sagt, at i denne Tid skal Hedningernes Tider fuldkommes. Dette skalde ske paa samme Tid og i samme Generation som Lyset skalde bryde frem. Det er nu over 60 Aar siden at Evangeliet blev gjengivet til Jorden, og omend jeg har Intet som bestemt kunne bekræfte hvor lang en Genera-

tion er, veed jeg dog, at 60 Aar er en betydelig Del deraf. Vi kunne derfor drage den Slutning, at det ikke er længe førend Evangeliet ikke mere skal prædikes for Hedningerne. Det er muligt, at naar Herren besaler sine Ejendomme at ophøre dermed, kommer det først at blive borttaget fra det Land, hvor det først blev prædiket i denne Husholdning — Amerika. At dømme efter den Maade, hvorpaa Missionærerne paa mange Steder behandles, vil den Dag hilses med Glæde af denne Nation. Men efter Eldsternes Vidnesbyrd vil

der, ifølge Profeterne, komme andre Vidnesbyrd, som skalde blive endnu mere ubehagelige. Det er rimeligt at antage, at Herren vil borttage Arbejderne fra Bingaarden, naar der ikke længere kan høstes nogen Løn for Arbejdet, som nedlægges deri.

Jeg beder Gud, at hjælpe os til at være trofaste og stue hen til Tegnene paa Kristi herlige Tilkommelse; han vil komme i sin egen bestemte Tid og lønne Enhver efter deres Gjerninger, samt fuldende sit trofaste Folks Besvarelse. Amen.

Den 15de Juni 1891.

Maaden hvorpaa Evangeliet skalde forkynnes.

„Men han kaldte sine tolv Disciple tilsammen, og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævle og til at helbrede Sygdomme, og sendte dem ud, at prædike Guds Rige og at helbrede de Syge. Og han sagde til dem: tager Intet med paa Vejen, hverken Stave, ej heller Taske, ej heller Brød, ej heller Penge, ej heller skal hver have to Kjortler.“ Der opkommer ofte Spørgsmaal angaaende ovenanførte Udtalelse af vor Frelser og Forlösfer. Nogle af vores Eldster er af den Mening, at de ubetinget maa have en vis Sum Penge om Maaneden sendt fra Hjemmet for deres Ophold. Det synes derfor at være nødvendigt at gjøre nogle Betragtninger over dette Emne. Lad os henvende vor Opmærksomhed til en af Herrens Åabenbaringer:

„Lad derfor Ingen blandt Eder — thi dette er en Befaling til alle de Trofaste, som ere kaldede af Gud i Kirken til Embedet — som gaa ud for at forkunde Rigets Evangelium, fra denne Tid af bære Pung eller Taske.“ (Lærd. og Pagtens Bog, Side 28).

Der gives ingen særegen Forstaelse af denne Herrens Befaling, og endføndt Åabenbaringen, som indeholder disse Ord, var given i 1832, findes der dog ingen Befaling, som har forandret dens Kraft eller Gyldighed, siden nævnte Tid.

Herren, da han udsendte sine Ejendomme, sagde: „Og hvilken Mand, der gaar ud og prædiker dette Riges Evangelium, og ikke undlader at forblive tro i alle Ting, skal ikke blive formørket eller træt i sit Sind, ej heller paa Legeme Lem eller Led; og ikke et Haar skal ubemærket falde af hans Hoved paa Jorden. Og de skalde ikke hungre eller tørste.“

Det synes som om Herrens Hensigt med at udhænde sine Tjenere paa denne Maade var, at prove deres Tro, og samtidig advare Jordens Nationer, thi han siger: „Se, jeg sender Eder for at overbevise dem om den tilkommende Dom. Og hvo, som modtager Eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaa foran Eder. Jeg vil være paa Eders højre og venstre Side; min Land skal være i Eders Hjerter, og mine Engle rundt omkring Eder for at opholde Eder. Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og de samme ville give Eder Fods, Klæder og Penge. Og den, som giver Eder Fods, eller Klæder, eller Penge, skal ingenlunde miste sin Lov, og den, der ikke gjør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle jeg hænde mine Disciple.“

Fra disse Herrens Ord synes det at være meget tydeligt, at hvoromhelst hans Tjenere kom, forsaavidt der sandtes Nøgle, som var værdige til at modtage Budskabet som de bragte, vilde de formedelst Vandens Bejledning blive ledte til Mennesker, som vilde annamme og understodte dem efter bedste Evne; og angaaende Personer, som Eldsterne besøgte, der ikke vilde annamme deres Vidnesbyrd og aghjælpe dem til det Nødvendige, siger Herren: „Gaar bort alene for Eder selv fra den, der ikke annammer Eder, og rens Eders Fodder med rent Vand, og vidner derom for Eders Fader, som er i Himmelten, og vend ikke mere tilbage til det Menneske. Og gjor ligesaa i hvilken som helst By eller Stad, jeg kommer ind i. Alligevel søger flittig og svarer ikke, og ve det Hus, den By eller Stad, som forlaster Eder, eller Eders Ord, eller Eders Vidnesbyrd om mig.“

Det er tydeligt fra disse Ord at Herren har bestemt, at hans Tjenere skulde overlade Jordens Indbaanere uden Undskyldning. Men derjom de bragte Penge med sig, og stolede paa disse, vilde de da være i en Stilling til at udføre de Befalinger, som Herren har givet i denne Uabenbaring?

Herrens Hensigt, fremlagt i disse Ord, er at sætte Eldsterne i Stand til at opøge Guds Udvalgte eller dem, som varer villige til at annamme Budskabet, som han havde udhændt dem med. Kunde der findes en bedre Maade hvorpaa Herrens Hensigter kunne blive udførte? Hvem iblandt Menneskene kan foreslaa noget bedre? Den Person, som gaar uden Pung og Tasker for at prædike Evangeliet, er nedsagen til med Flid at føge efter de Oprigtige af Hjærtet. Nødvendigheden byder ham at gjøre dette, og ved at gjøre saaledes opnaar han to vigtige Øjemed — han finder Herrens Udvalgte, og overlader de øvrige af Folket, som ikke vil antage eller aghjælpe ham eller lytte til hans Vidnesbyrd, i en Stilling til at blive domte og forfæstede, fordi de ikke annamme Herrens Budskab.

Der gives ingen fornuftig Marsag hvorfor Eldsterne, som Gud nu har anbetroet til at blive udsendte med Evangeliets Budskab, skulde have Penge med dem. Jeg forskjellige Lande hvor Evangeliet er blevet prediket for mange Aar er de Hellige, som ere tilbage meget fattige, og ikke i Stand til at aghjælpe Eldsternes Fornsynsheder. Men naar Menneskene bliver saa uimodtagelige for det Budskab som Herren har udhændt, at de lukke deres Døre for Eldsterne, skulde de blive overladte til Herren, at han kan sende andre Vidnesbyrd i Stikkelse af forskjellige Straffedomme, som sikkert vil følge efter Herrens Tjeneres Vidnesbyrd. Derjom de ere af Herrens Udvalgte vilde de annamme og understøtte Her-

rens Tjenere. Men dersom de forkaster disse Guds Mænds Vidnesbyrd, er Fremgangsmaaden som skulde benyttes tydelig forklaret.

Der kan muligvis være forskilte Omstændigheder hvoraf Herrens Tjenere ere omgivne i forskjellige Lande. Saaledes er der paa mange Steder i Europa, hvor Personer, som rejse uden Penge, ville være utsatte for at blive arresterede og kastede i Fængsel, hvilket ogsaa har været Tilsælde med mange af vores Eldster. Men endog under saadanne Omstændigheder vil en trofast Missionær, som stadig har Herrens Ord for Øje med Hensyn til Maaden hvorpaa han skulde vandre omkring, altid være i Stand til at opfylde de Forpligtelser som Gud har paalagt ham, og undgaa den Straf, som paalægges Løsgjængere.

Vi burde altid erindre Apostelen Paulus' Udtalelse: „Bogstaven ihjelslaar, men Aanden leverdegjør.“ Guds Bud og Befalinger ere ikke bestemte til at sætte Herrens Tjenere i Vaand, eller til at være uudholdelige for dem, men ere givne for Menneskenes Frelse, og skulde betragtes i det samme Lys og i den samme Aand, hvorved de ere blevne givne. Rettænkende og forstandige Eldster vil have tilstrækkelig Visdom til at sætte dem i Stand til at forstaa Aanden og Meningen af Guds Ord, samt til at udføre hvad Herren forlanger paa den rette Maade. Menneskene ere meget forskjellige i deres Tro, og som en naturlig Folge vil deres Fremgangsmaade være i Overensstemmelse med deres Tro. En Mand, der er i Besiddelse af tilstrækkelig Tro, kan være i Stand til at leve og gjøre god Fremgang uden at have hverken Pung eller Penge, medens for en anden Mand, som ikke har Tro nok, vilde det mislykkes. En saadan Forskellighed kan altid opdages ved Mænds ulige Fremgangsmaade. Men det skulde være alle Menneskers Tragten som have erholdt en Del af Guds hellige Præstedomme, at være flittige i Udforelsen af deres Pligter og gjøre Herrens Vilje i alle Ting, thi de som ikke gjøre dette ville være under Forbandelse.

Det kan med Sandhed siges, at Forskjellen er saa stor mellem en Persons Erfaring, som har vandret uden Pung og Taske, og en Aanden, som har rejst med Penge i Dommen, at den er meget at foretrække, som har gjort saaledes som Herren har besalet. Den Forstnævnte har tiltaget i Tro og gode Gjerninger; han har lært at kjende Gud og hans Beredvillighed til at høre ham, samt komme ham til Hjælp i Nodens Time. En saadan Mand er langt bedre beredt for det Arbejde, og de Pligter, som paahviler en af Kirkens Eldster, og særlig, som en ledende Mand, er en saadan Person langt bedre stiftet, end som en Aanden vilde være der ikke har havt en lignende Erfaring og benyttet en saadan Fremgangsmaade. Det har ofte været betragtet af de præsiderende Eldste i Adspredelsen, at unge Mænd, som have kommet paa Mission og været rigelig forsynede med Penge, har ikke været paa langt nær saa heldige og heller ikke været i Stand til at komme i Besiddelse af en saadan værdifuld Erfaring, som Andre, der have virket og sat deres Tro og Tillid til Herren, at han vildeaabne en Udvej for deres Nødvendigheder. Dette kan ogsaa lettelig forstaaes. Dersom en Mand har Penge til at betale Udgifterne i et Hotel i Tilsælde af at han er nøgtet Ophold i private Huse, og har Penge nok til at betale alle sine Rejsesomkostninger samt forstasse alle Nødvendighedsartikler, gjøres det ikke nødvendigt for ham at øve sig i Tro ved at føge til den Almægtige i Ædmighed og Bon-

om, at Benner maatte blive ham givne, som ville understøtte ham. Deraf Israels Eldster! Øv Eder i Tro til Herren, thi han er mægtig og villig til ataabne Eder en Udvej for Alt, som er nødvendigt til Eders Behov. — Juv. Instructor.

Afsløring.

Eldste P. Cronquist, som hovedsagelig har virket blandt Slægtinge og Benner i Skaane Konference, er herved løst fra sin Virksomhed i denne Mission med Tilladelse at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Stockholm.

Konferencen i Stockholm aabnedes Lørdag den 9de Maj 1891 kl. 3 Eftermiddag og fortsattes de følgende to Dage. De Helliges Forsamlingslokale i Hornsgatan Nr. 80 var for Anledningen festlig smykket med Guirlander, Blomster og Flag.

Nærvarende vare: Apostel Brigham Young, Præsident over den europeiske Mission; Eldste John F. Squires fra Kontoret i Liverpool; Edw. H. Anderson, Præsident over den skandinaviske Mission, og A. P. Anderson, Præsident for Stockholms Konference. Desuden 30 Missionærer (Landets Sonner indbefattet).

Lørdag Efterm. Kl. 3.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Eldste A. P. Renstrøm.

Konferencepræsident Anderson hød Missionærerne og de forsamlede Hellige og Benner velkommen.

Gréns-Forstanderne blev derefter opfordrede til at afgive deres Beretninger. P. G. Jansson gav Beretning fra Uppsala Grén. Han sagde, at i det

forløbne Halvaar havde Evangeliet nydt tilfredsstillende Fremgang i nævnte Grén. Anledning gives nu til at forhylde Evangeliet paa Steder hvor Missionærerne før har været forhindrede fra at komme. Grénen tæller 291 Medlemmer, og ti Personer vare døbt siden sidste Konference. J. W. Thelin sagde, at fem Personer vare tillagte Kirken ved Daab i Estilstunas Grén i det forløbne Halvaar. Medlemsantallet var 174, og Udsigterne for Fremtiden temmelig lovende. J. E. Carlson gav Beretning fra Gotlands Grén. I Löbet af Vinteren var tre Personer blevne døbte. De Hellige, 54 i Antal, øgte til at opfylde deres Pligter efter bedste Evne. En Person berettede, at Örebro Grén tæller 141 Medlemmer, og en Person var blevne døbt siden sidste Konference. Han havde i Forening med Brødrene, som hjælpe ham i denne Grén, virket med Midkærhed og Flid uden at kunne se videre Frugter af deres forenede Arbejde. Folket synes ikke at være modtagelige for Evangeliet. C. Søderlund var tilfreds med

Tilstanden i Westerås Grén; 21 Personer havde forenet sig med Kirken i Binterens Løb, og Udsigterne for Fremtiden vare meget gunstige. Denne Grén tæller for Nærværende 96 Medlemmer. L. J. Henström gav Beretning fra Solvarbo Grén (Dalarne), hvor der er 92 Medlemmer. Siden sidste Konference vare fire Personer døbte. Folket i Dalarne er i Almindelighed imødekomende, og altid villige til ataabne deres Huse for Herrens Tjenere. H. Erikssen gav Rapport fra Norrlands Grén, der tæller 139 Medlemmer. I det forløbne Halvaar var otte Personer døbte. Udsigterne for Fremtiden er, at Mange vil komme og slutte sig til Sandhedens Banner.

Konferencepræsident Anderson sagde, at Tilstanden i Finland var uforandret. Ingen Missionærer havde virket der i de sidste seis Maaneders begrundet paa at der ikke havde været Nogen, som kunde sendes dertil. Han omtalte Tilstanden i Stockholms Grén, der tæller 389 Medlemmer. I det forløbne Halvaar var 31 Personer indlemmede i Kirken ved Daab. De Hellige ere villige til efter bedste Evne at gjøre hvad som fordres af dem for Evangeliets Forfremmelse. Havde i Forening med O. N. Stohl og J. A. Cederquist, foruden de regelmæssige Forsamlinger paa Lokalet hver Søndag, aholdt mange Forsamlinger saavel i Byen som i Landdistrikterne, hvilke havde foraarsaget at Mange begyndte at undersøge Evangeliet.

Missionspræsident Anderson udtalte sin Glæde ved atter at møde med de Hellige i Stockholm, og sin Tilfredsstillelse med de afgivne Rapporter, samt nedbad Guds Belsignelse over Missionærerne, som virker for Sandhedens Udspredelse og over Enhver,

som med Venlighed modtage Herrens Tjenere.

Modet sluttedes med Sang, og Tak-sigelse af Eldste J. J. Forsgrén.

Aften Kl. 8.

Modet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste O. N. Stohl.

Eldsterne L. J. Henström og J. Lawrence omtalte den vigtige Tid, i hvilken vi leve — Tidernes Hyldeste store Husholdning. Fremholdt de store og herlige Begivenheder, som ville finde Sted i en nær Fremtid, og hvad Herrens Hensigt er med dem som ikke vil lytte til Evangeliets Budskab, hvilket han har udsendt sine Tjenere at forkynde.

Apostel Brigham Young: Om trent et fjerdedels Aarhundrede er hengaaet siden jeg besøgte dette Land. Store Forandringer have fundet Sted siden den Tid, og de Hellige have i denne Tidsperiode gjennemgaaet mange Prøver. Jeg haaber at de Hellige nu, ligesom den Gang, ere bejælede med Kjærlighed for Evangeliet. Jeg har nylig besøgt Danmark og Norge, og det er paa Grund af Kjærlighed til Evangeliet og Lydighed til samme, at jeg er her, og formedelst den samme Aarsag ere I her mine Brodre og Søstre, og det glæder mig at vi kunne møde til sammen som Guds Børn. Vor Paastand lige overfor den ganske Verden, synes at være stor; efterdi vi paastaa at være Guds Børn; at have modtaget Åabenbaring fra Gud, og erholdt Belsignelser, som ikke tildeles noget andet Folk paa Jorden. Gud har været barmhjærtig imod os naar vore Modstandere have forfulgt os og forsøgt at gjøre os Skade. Jeg erindrer mange ubehagelige Tildragelser fra mine Barndoms Dage. da vi som et

Folk, den ene Gang efter den anden vare drevne fra vore Hjem, og sluttelig jagede i Lighed med Skovens vilde Dyr, med Sild og Sværd fra vore behagelige Hjem i Nauvoo og fordrevne udenfor Civilisationens Grænser, udsatte for Lidelser, Hunger og Kulde, samt vilde Mennesker og Dyr. Men Gud udpegede os et Sted i Klippebjergenes Dale, hvor vi nedsatte os og byggede vore Hjem. Der befinde vi os endnu, og det Arbejde, som er blevet udført, staar som et Mirakel for den amerikanske Nation, hvilken har gjort Alt for at tilintetgjøre os, men Gud har og fremdeles vil beskytte os. Herrens Tjenere bære deres Vidnesbryd og Evangeliets Sandhed udspredes over hele Jorden, dog findes der Tusinder af Mennesker, som endnu ikke have hørt det glade Budstab. I Storbritanien, et sammenlignelsesvis lille Land — blot 200 engl. Mile bredt og omtrændt dobbelt saa langt — har Missionærer virket siden i Året 1837, men endnu er der Millioner af Mennesker i Uvidenhed om det Budstab som sendes dem, og den Plan, som fra Evighed af har været bestemt for deres Frelse. Et stort Anhør paahviler de Sidste-Dages Hellige, og vi maa lade vort Lys skinne til Oplysning og Advarsel inden Enden kommer. Ligesom Johannes den Døber var sendt i forudsætning Dage for at berede et Folk for Herren for Kristi første Komme, uagtet han den Gang kom i Ringhed og Fornedrelse — saaledes var ogsaa Profeten Joseph Smith kaldet til at paabegynde dette store Værk, for at berede et Folk værdigt til at modtage vor dyrebare Frelser naar han skal komme i Magt og megen Herlighed. Medens jeg var en Dreng hørte jeg Profeten Joseph sige, at han havde seet og talt med Faderen og Sonnen; og jeg har ogsaa

hørt andre Mænd bære Vidnesbryd om Englebesøg, samt Kæster og Gaver fra Gud. Jeg er overbevist om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og Tusinder kunne bære det samme Vidnesbryd. Som Sidste-Dages Hellige er det vor Pligt at volse i Enighed og Kjærlighed, saa at vi maatte blive Et, ligesom Faderen og Sonnen ere Et. Maa Gud velsigne vort Arbejde i denne Del af hans Bingsaard, er mit Ønske i Jesu Navn. Amen.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste N. Børgezon.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste P. G. Janson.

Eldste A. P. Hennström mildrede Nutidens forstjellige Anstuelser angaaende Religion, og sammenligne dem med de Lærdomme, som Kristus lært. Omtalte hvorledes forstjellige af Nutidens Lærdomme forvirre Menneskene, og forarsager for de Sandhedsøgende megen Ulejlighed i at finde Vejen til Liv og Frelse. Taleren bevidnede Nodvendigheden af at vandre i Kristi Fodspor om vi ønske at indkomme i Guds Rige.

Eldste L. L. Nelson udalte sin Glæde over at have blevet bekjendt med Sandheden, og var et kraftigt Vidnesbryd om de Lærdommes Guddommelighed, som de Sidste-Dages Hellige forkynde.

Apostel Brigham Young: Jeg er taknemlig for Anledningen at mødes med Eder i Dag. Sidste-Dages Hellige! Vær trofaste til Eders Gud. Hele Verden er imod os, og om vi ikke havde Gud til vor Ven, vilde vi snart blive tilintetgjorte. Jeg erindrer lige fra mine Barndoms Dage hvilke Lidelser og Forfolgninger dette Folk har været nødsaget til at gjennemgaa.

Men vi have store Fordele, som vi ikke tilfulde kunne skattere; vi have for Eksempel Mormons Bog, den hellige Kundiakab fra Gud, hvis Frembringelse, i Forbindelse med Josephs Paastand at være en sand Guds Profet, kostede hans Liv. Vi kunne heller ikke tilfulde vurdere den store Opoefrelse, som Kristus gjorde, da han forlod sit behagelige Hjem hos Faderen, for her i denne jordiske Skære at paataage sig et forfrænkelsigt Legeme, samt lide og dø for at bringe en falden Verden tilbage til Guds Nærvoerelse. Da Joseph kom blev der sagt: Hvorledes kunne vi tro hvad denne ulærde Yngling forhunder? Hvorledes kan han paastaa at vide mere om saadanne Ting, end vi? Jeg bevidner, at det evige Evangelium, som Profeten Joseph var et Redskab i Herrens Haand til at frembringe, er Sandhed, og det skal predikes for alle Adams Sønner og Døtre. Jeg erindrer vel, da Joseph blev myrdet, hvorledes de Kristne jublede, og Præsterne sendte hverandre Gaver for at bevise deres Glæde; thi nu ville han ikke længere være dem i Vejen. Hvem kan beskrive vor sorgelige Historie? Naar vi som Landslygtige, blottede for Alt, vandrerede over Ørkenens lange Sletter, utsatte for Vinterens Kulde, Urskovens vilde Dyr, Indianernes Angreb, fort sagt — saa Død og Tilintetgjorelse for vores Øjne, hvor vi saa end vendte os. Men Gud var barmhjertig. Han havde lovet sit Folk ved sine Tjenere, Profeterne, at et Sted skulde findes for dem, hvor de kunne i Ro og Fred dyrke Landet, samt opbygge Templer til hans Ere. Herrens Tjenere havde Tilled til Guds Forjættelser, og saa ikke tilbage, endskjønt de havde til at døje mange Besværligheder. I midlertid ankom Pionererne til Saltfostaden. Men her kom andre Prøver i deres

Vej. Da Sæden, som de saaede, havde volset op og Udsigterne for en god Host var som bedst, kom et uregnet Antal Insekter og ødelagde Grøden, men Herren sendte fugle, som spiste Insekterne; dog var Skaden stor og de Hellige tilbreds fortvivlede. Men de Hellige havde Medlidenhed med hver andre; de som havde Noget, gav af deres Forraad til dem, som led Nød og Herren velsignede dem Alle. Paa denne Tid var det ogsaa næsten umuligt at faa Noget til Klæder, og mange af de Hellige var saa blottet i denne Henseende, at de maatte klede sig i Dyrefkind. Broder Heber C. Kimball sagde ved en vis Beslighed i en Førsamling, at inden kort Tid skulde man kunde kjøbe Klæder og andre Nødvendighedsartikler ligesaa billigt i Saltfostaden, som noget andet Sted i de Forenede Stater. Hvilkens Forudsigelse vi Alle ere bekjendte med gif i bogstavelig Opfyldelse. Nogle have, efterat Herren har velsignet dem med Rigdomme, vendt os Ryggen og gaaet over til vore Modstandere, men disse kunne ikke, trods al deres Anstrængelse, gjøre os nogen Skade, thi vi ere i Guds Haand. Jeg er et levende Bidne til hvad jeg har omtalt, og vil paastaa, at vi ere mere velsignede end noget andet Folk paa Jorden. Samtidig vil jeg sige: at vi ere taknemlige til Gud for de Belsignelser vi nyde, og det Privilegium vi havde, at være i Besiddelse af Jesu Kristi sande Evangelium. Maas Guds Belsignelse hvile over os Alle. Amen.

Mødet sluttede med Sang, og Tak sigelse af Eldste L. Person.

Estermiddag kl. 3.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste A. D. Pettersson.

Kirkens Autoriteter blev foreslaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne bestykkede til deres respektive Kirkekredse. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Eldste J. F. Squires udtalte sin Tilsfredshed for Besligheden, hvilken han saa meget havde onset, at mode med de Hellige i Skandinavien. Han havde tilbragt hele sit Liv i Utah og kunde saaledes af egen Erfaring bære sit Bidnesbyrd til Sandheden af Alt hvad Præsident Young havde omtalt i Løbet af denne Konference.

Eldste Joseph A. Anderson omtalte Grundprinciperne i Saliggjorelsens Plan, og Tiden for alle Tings Gjenoprettelse.

Præsident Edw. H. Anderson var et tydeligt og klart Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jordens i denne Tid. Han bevidnede, at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser som eksisterede i Kirken i Kristi og Apostlenes Dage findes nu blandt dette Folk, og at Herrens Ejendom ere udsendte for at sprede Evangeliets Lys og adspredre det Mørke, i hvilket Menneskene famle.

Modet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste O. R. Olson.

Aften Kl. 7.

Efter at Modet var aabnet paa sædvanlig Maade med Sang og Bon, gav Konferencepræsident Anderson en jamlet Rapport over Stockholms Konference, hvoraaf fremgik, at den bestaar af 9 Grøne, med et Medlemsantal, Præstedommet iberegnet, af 1411. Siden sidste Konference vare 83 Personer doble, 12 emigrerede, 18 udelukte og 11 døde. Udtalte sin Tilsfredshed med Tilstanden i Konferencen. Han havde besøgt alle Grønene og fundet Folket mestendels gode, og de Hellige interreserede i Herrens Verks Forfremmelse. Gud havde rigelig velsignet Missionærernes Bestræbelser i Udsorelsen af de Pligter som tilhører deres vigtige Kald, men de havde ogsaa uforstået virlet for Evangeliets Udbredelse og forlyndt til Folket at Gud har aabenbaret sig og tilkendegivet sin Vilje; de havde proklameret Omvendelse fra Shyd og Ugudelighed, og sagt Folket, at „Guds Domstine er kommen nær.“

Apostel Brigham Young: Naar jeg betragter hvor tydelig Evangelietts Værdomme ere nedskrevne i Bibelen, tænker jeg undertiden, at ikke engang de mest indstyrkede Personer kunde fare vild. Det synes at være helt mærkværdigt at Menneskene ikke er mere bekjendte med Indholdet af de hellige Skrifter end i Virkeligheden ere, uagtet de for Århundreder have været i Besiddelse af disse, ja, det synes næsten som om, at Bibelens Indhold var skjult for Verden. Vi forlynde, at Gud har oprettet sit Rige paa Jordens, men Verden tror det ikke. Dette tilintetgør imidlertid ikke Virkeligheden, og Verden vil ikke ustraffet forkaste vort Bidnesbyrd, thi Gud har altid straffet det Folk som ikke har adlydt hans Bud. Vi behøve kun at kaste et Blik over de amerikanske Ørkener, hvor vi finde Levningen af hvad en Gang var et stort Folk — det Folk om hvilket Jesus talte da han sagde: „Jeg har andre Haar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig at føre dit.“ Dette Folk, de amerikanske Indianere, hvilke ere Israels Efterkommere, havde en Gang Kristi Evangelium, men brod Guds Love, nedjølede sig i Shyd, og saa dybt havde de junket, at alle forløg paa at civilisere dem har indtil det Nærverende mislykkes. Men Tiden vil komme, da de vil lyde Herrens Rost, og forene sig med Guds Folk, samt blive et hvidt og behageligt Folk. De Sidste Dages Hellige vokse daglig i Antal og Magt. Jeg erindrer vel da ti Acre Land var tilstrækkelig for alle Kolonisterne i Territoriet, men nu ere de udbredte fra Nord til Syd over en Vandstrækning af omtrent 1600 (engl.) Mile, hvilken er opført af Byer og Steder grundlagte af dette Folk. Vi have nu Kolonier i Canada, Arizona, Mexico og andre Steder. Baade Syd- og Nord-Amerika er bestemt til et Arveland for den Hojeste Hellige. Stenen — som Kong Nebukadnezar saa i sin Drøm, „blev til et stort Bjerg og opfylde hele Jordens“ — er det Rige, som Himmelens Gud har oprettet i de sidste Dage, og vil, ifolge Herrens Ord og Bestemmelse, „knuse alle andre Riger, men selv bestaa evindelig.“ Menneskene finde i Almindelighed Hejl ved os fordi vi gjør denne Paastand,

men er det uregigt at tro og fremholde Bibelen saaledes som den er streeven? Gud vil op holde os i dette, og lad os sætte vor Fortrostning til ham under alle Omstændigheder.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste H. Grifsen.

Mandag Aften Kl. 8.

Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bon, fremstod Eldste O. N. Stohol og citerede fra den hellige Skrifst flere tydelige Beviser for de Lærdomme, som de Sidste Dages Hellige fortynede. Forklarede at Ingen, som tror Bibelen, kan paastaa, at de Lærdomme, som prædikes af Nutidens Religionsfortyndere, ere de samme som de der lærtes af Kristus og hans Apostle. Med det sande Evangelium fulgte Gaver, Kræfter og Belsignelser, ja endog Engle sendelse, hvilket Folket i vor ophylte Tidsalder paastaar ikke længere behoves, dog gjør vi den Paastand, af dette karakterer Jesu Kristi Kirke i vor Tid ligesom i fordums Dage, og tilbynder Menneskene at blive delagtige i disse Belsignelser ved at adlyde Guds Bud og Love.

Apostel Brigham Young: Det har været mig en sand Glæde, at have haft dette Privelegium, at møde med Eder, mine Brødre, Søstre og Venner, under saa gunstige Omstændigheder. I ere sattige paa Verdens Rigdomme, men rige paa Tro og Fred. Herrens Ejere ere gaaede ud i Verden, ikke for at erholde denne Verdens Gods, men for at vinde Sjæle til Gud. Jeg bærer mit Vidnesbryd til Eder, at Gud har talet og efter oprettet sin Kirke paa Jorden med Apostler og Profeter, samt øvrige Embedsmænd til at forvalte Evangeliets Ordinanser. Vi prædike ikke noget nyt Evangelium, men det samme som fra Evighed af er bestemt til Menneskeslægtens Frelse; og

Enhver, som vil annamme disse Lærdomme, skal fornemme at de ere sande og guddommelige. Vi tale Sandhed og ikke Løgn, thi vi ere den levende Guds Ejere. Der findes intet Folk i vor Tid, som er blevet saa forfulgt som de Sidste Dages Hellige, endskjældt de ere det mest gudfrygtige Folk paa Jorden, men det er streeven: „Salige ere de som lide Forfolgelse for Retfærdigheds Skyld,” og efter: „Salige ere I, naar man bespotter og forfolger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det; glæder og syrder Eder, thi Eders Bon skal være megen i Himlene.“ Disse herlige Forættelser giver os Trost og Opmuntring i Prøvelsens og Modgangens Tid. Da jeg maaſte aldrig vil have Anledning til igjen at mødes med Eder i dette Liv, ønsker jeg, at bære mit Vidnesbryd til Eder førend vi slutter denne Konference. Jeg veed, at det Bæk jeg repræsentere er af guddommelig Oprindelse, og at jeg en Gang skal staar til Ansvar for min himmelske Fader for det Vidnesbryd som jeg har aflagt for Eder, og da, ve mig om jeg ikke har talt Sandhed. Men jeg hjælper Guds Vilje, og mit Ønske er at efterkomme den. Min sidste Opmuntring til Eder er: Grindre mit Vidnesbryd! Maa Gud velsigne Eder Alle, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Tak sigelse af Missionspræsident Edw. H. Anderson.

Et Præstedomsøde blev ogsaa afholdt, i hvilket mange praktiske Raad og Lærdomme varne givne af Apostle Young og Missionspræsident Anderson.

Carl U. Kraatz,
Konferencens Skriver.

In d h o l d.

Joseph Smith en sand Profet. Foredrag af Eldste Andrew Jensen	273
Tale af Eldste John Nicholson, holdt i Tabernaklet i Saltse-staden.....	276

Indhold.

Indh. Ann.: Maaden hvorpaas Evangeliet skulde forlyndes	280
Afløsning.....	283
Konferencen i Stockholm	283

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Gal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).